

vyplývá, že se ochrana podle §u 10 lit. b) min. nařízení ze dne 14. září 1854, čís. 238 ř. zák. nevztahuje na předměty žalobkyně v žalobě uvedené, že tedy žalovaná strana není práva ze škody jí požárem zaviněným jiskřením z lokomotivy na předmětech těch vzešlé.

Čís. 4573.

Ten, kdo sjednal smlouvu o dílo s otcem dítěte ve prospěch dítěte, nemůže žalovati o úplatu za provedené dílo osoby, jež jsou podpůrně povinny k výživě dítěte (§ 143 obč. zák.).

(Rozh. ze dne 20. ledna 1925, Rv I 1910/24.)

V žalobcově sanatoři byl ošetřován a operován nezl. Otto K., byv tam převezen ku přání svého otce Jana K-a. Ježto Jan K., jsa nemajetným, nemohl požadovaný žalobcem účet zaplatiti, žaloval žalobce nejprve matku Otta K-a Martu K-ovou. Když pak byla proti ní žaloba zamítnuta, ježto se prokázalo, že jest úplně nemajetnou, domáhal se žalobce dle §u 143 obč. zák. zaplacení účtu na Bohumilu a Janě K-ových, dědovi a bábě nezl. Otty K-a. Procesní soud první stolice uznal žalobní nárok co do důvodu po právu proti oběma žalovaným. Bohumil K. se neodvolal, ježto zatím na jeho jmění byl vyhlášen úpadek a řízení proti němu bylo dle §u 159 c. ř. s. a §u 7 konk. řádu přerušeno. Odvolání Jany K-ové odvolací soud vyhověl a změnil rozsudek prvního soudu v ten rozum, že žalobní nárok proti Janě K-ové není pro tentokrátě důvodem po právu, maje za to, že otec nezl. Otty K-a není nemajetným ve smyslu §u 143 obč. zák.

Nejvyšší soud nevyhověl dovolání žalobcovu z důvodu odvolacího soudu a uvedl dále v

d ů v o d e h :

Dlužno si povšimnouti také toho, zda dovolatel vůbec může opíratí svůj žalobní nárok o předpis §u 143 obč. zák. Podle žalobního přednesu opírá se žalobní nárok o smlouvu o dílo (§ 1151 obč. zák.), uzavřenou s Janem K-em. Dovolatel může tudíž přiměřenou odměnu podle §u 1152 obč. zák. požadovati jedině od Jana K-a, jenž ho sjednal ku provedení operace a sanatornímu ošetřování nezletilého Otty K-a. Vůči Janě K-ové není dovolatel v nijakém poměru právním, jmenovitě závazkovém. Nemůže se opíratí o nárok nezletilého Otty K-a, spočívající na podpůrné povinnosti vyživovací vůči spolužalované Janě K-ové až na třetím místě, když na prvním místě přichází po jeho otci v úvahu jeho matka a na druhém jeho děd. Proto se nemůže opíratí, poněvadž toto právo jest osobním právem výživu potřebujícího dítěte, právem, které vůči povinným k výživě může býti uplatněno jedině v nesporném řízení. Že by již bylo uplatněno, nebylo ani tvrzeno, ani dokázáno. Ale i kdyby to bylo dokázáno, nevzešel by tím dovolateli nárok vůči nezletilému Ottovi K-ovi, jenž si svou operaci u dovolatele neobjednal, nepřenesl

by se dovolatelův nárok proti objednateli díla s tohoto na děda, a v dalším, i kdyby děd byl podle §u 143 obč. zák. nemajetným, na bábu vnukovu, na žalovanou Janu K-ovou, jedině proto, že ona je povinna pečovat na třetím místě o výživu svého výživy potřebného vnuka. To dovolatelova odpůrkyně vystihla tvrzením, že nároky podle §u 143 obč. zák. nenáleží na pořad práva, a jsou možny jenom mezi příbuznými (žalovaná tím patrně mínila osoby v §u 143 obč. zák. uvedené), ale také velmi blízko tomu byl odvolací soud, vysloviv, že žalobní nárok není vymáhán vnukem, nýbrž třetí osobu, která jej uplatňuje pro sebe, odvozujíc jej z vyživovací povinnosti, uložené zákonem vnukově bábě.

Čís. 4574.

Zodpovědný redaktor časopisu ručí (§ 1330, odstavec druhý, obč. zák.) za škodu, způsobenou uveřejněním nepravdivé zprávy, poškodivší úvěr, uveřejnil-li ji bez náležité informace, ač byla nápadně nevěrohodnou a podezřele nevraživou.

Za škodu takto vzniklou zodpovídá i vydavatelstvo časopisu (§ 1315 obč. zák.). K nezdatnosti redaktora stačí i jediné porušení povinností redaktorských, dopustil-li se ho redaktor z hrubé nedbalosti.

(Rozh. ze dne 20. ledna 1925, Rv II 822/24.)

V časopise S. ze dne 1. prosince 1923 byla uveřejněna tato zpráva: »Před nedávnem byli jsme svědky zajímavého zjevu. Město L. nemohlo zvoliti starostu. Kandidáti jeden za druhým odmítali přijmouti tuto funkci. Jednou hlavní příčinou tohoto zjevu jest tato skutečnost: L má svou městskou spořitelnu. Tato byla jakž takž dobře prosperujícím útvarem do oné doby, kdy vstoupila do velmi riskantního obchodního spojení s panem P., majitelem koželužny v L. Pan P., takto válečný zbohatlík, začal jíti od stupně k stupni; na konec pomáhala banka S., která mu vypomohla milionovým směnečným úvěrem. Směnka se zažalovala a pan P. musil platiti. Hotových nebylo a proto se musilo vypůjčiti. A půjčila městská spořitelna v L. A nyní se ukázalo, že zápůjčka tato ve značné výši jest více než dubiosní. Celkový majetek pana P-a, započítáme-li do něho i osobní auto, nestačí na krytí ani z polovice dluhů. Dnes se již všeobecně ví, že městská spořitelna v L. ztratí z tohoto obchodního spojení, k němuž se dostala přímluvou vlivných činitelů a přátel pana P-a, značný obnos, který jako dubiosní musí odepsati. Městu a poplatnictvu tímto způsobem jistě pomoženo nebude. Proto také objevila se v L. ona zvláštní starostenská krise. Neškodilo by, kdyby nadřizené úřady blíže si všimly této skutečnosti a přesvědčily se důkladnou revisí o způsobu hospodářství tohoto městského ústavu.« Zmíněný v onom článku P. žaloval zodpovědného redaktora časopisu S., jakož i vydavatelstvo časopisu o náhradu škody, opřev žalobní nárok o §§ 1295, odstavec druhý, a 1330 obč. zák., pokud se týče § 1315 obč. zák. Procesní soud první stolice neuznal žalobní nárok důvodem po právu, odvolací soud uznal žalobní nárok důvodem po právu, a to proti oběma žalovaným. Důvod y: Nesporno je, že